

Džodi Elen Malpas

Jedna noć
ODBIJANJE

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

ONE NIGHT DENIED

Copyright © 2015 by Jodi Ellen Malpas

This edition published by arrangement with Grand
Central Publishing, New York, New York, USA. All
rights reserved.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Nani, baba-tetki Dol i baba-tetki Filis. Sve imate malo
drskosti Olivijine nane. Sve mi nedostajete.
Cmok, cmok, cmok*

PROLOG

Vilijam Anderson je polako i zamišljeno spustio slušalicu pa se zavalio u velikoj kancelarijskoj stolici. Krupnim šakama je oblikovao piramidu ispred usana i iznova premotavao desetominutni razgovor sve dok nije bio na ivici ludila. Nije znao šta da misli, ali jeste znao da mu treba piće. Veliko. Prišao je vitrini s pićem i podigao staromodni poklopac u obliku globusa. Nije zastao da razmisli koji bi mu viski prija; bilo koji alkohol će sad poslužiti. Natočio je punu čašu, iskapio polovinu i odmah dopunio do vrha. Bilo mu je vruće i oznojio se. Taj uglavnom pribran čovek veoma se uzrujao zbog onoga što je danas otkrio i sad je pred sobom video samo prelepe oči boje safira. Kud god se okrenuo, one su bile tu, mučile su ga, podsećale ga na njegov neuspeh. Cimnuo je kravatu i otkopčao gornje dugme zvanične košulje, nadajući se da će lakše disati kad oslobodi vrat. Nije bio te sreće. Grlo mu se stezalo. Prošlost se vratila da ga muči. Toliko se trudio da se ne veže, da ne mari. A sad se to ponovo dešava.

U njegovom svetu se odluke moraju donositi bistre glave i objektivno – za šta je inače stručnjak. Uglavnom. U

Vilijamovom svetu stvari se dešavaju s razlogom, a taj razlog je najčešće činjenica da je on rekao šta bi trebalo da se desi – zato što ga drugi slušaju i poštuju. Sad mu se činilo da mu sva vlast klizi iz ruku i to mu se nije dopalo. Pogotovo kad je reč o *njoj*.

„Prestar sam za ova sranja“, progundao je i srušio se na stolicu. Otpio je još jedan veliki gutljaj viskija, naslonio glavu i zagledao se u tavanicu. Već mu je jednom okrenula život naglavačke, a on se sprema da joj dozvoli da to ponovo uradi.

On je budala. Ali nema izbora jer se Miler Hart pridružio ionako zamršenoj jednačini. Nema izbora i zato što je moralan... i zato što voli tu ženu.

PRVO POGLAVLJE

Mojom sudbinom upravlja neko drugi. Sav moj trud, obazriv pristup i štitovi koje sam toliko marljivo postavila oko sebe srušeni su onog dana kad sam upoznala Milera Harta. Brzo je postalo jasno da sam stigla do tačke kad je suštinski važno da zadržim tu razboritu životnu strategiju, održim pribranu fasadu i ostanem oprezna. Bilo je nesporno da će me taj čovek staviti na ispit. To je i uradio. I dalje to čini. Verovati jednom muškarcu, poveriti se jednom muškarcu i prepustiti se jednom muškarcu krajnji je oblik popuštanja. Uradila sam sve to i sad svim srcem želim da nisam. Uzalud sam brinula da će me ostaviti zbog moje prošlosti. Toga je najmanje trebalo da se bojim.

Miler Hart je elitna muška prostitutka. Rekao je „pratnja“, ali ne možete to ulepšati tako što ćete izabrati prihvatljiviju reč.

Miler Hart prodaje svoje telo.

Život Milera Harta svodi se na srozavanje.

Miler Hart je muški pandan moje majke. Zaljubila sam se u čoveka koga ne mogu imati. On me je oživeo jer sam

predugo samo životarila, ali onda mi je oduzeo taj osvežavajući osećaj i zamenio ga očajanjem. Duh mi je sad umrtvljeniji nego što je bio pre nego što sam upoznala tog muškarca.

Patnja nadjačava poniženje zbog takve greške. Za mnom su dve najduže nedelje koje se mogu zamisliti, a moram da pregrmim i ostatak života. Pri samoj pomisli na to poželim da zatvorim oči i nikad ih više ne otvorim.

U glavi mi se stalno vrti ona noć u hotelu – kaiš kojim mi je Miler vezao ruke, njegov hladni ravnodušni izraz lica dok me je stručno vodio prema orgazmu, bol u njegovim očima kad je shvatio koliko me je povredio. Naravno da sam morala da pobegnem.

Međutim, nisam znala da trčim prema još većoj nevolji. Prema Vilijamu. Znam da je samo pitanje vremena kada će me naći. Videla sam iznenađenje na njegovom licu kad me je prepoznao, kao i blesak prepoznavanja kad je video Milera. Vilijam Anderson i Miler Hart se poznaju. Vilijam će hteti da sazna kako sam upoznala Milera i, bože sačuvaj, šta sam radila u tom hotelu. Ne samo da sam iskusila dve paklene nedelje već sam se i sve to vreme osvrerala preko ramena, čekajući da se on pojavi.

Odvukla sam se pod tuš, obukla prvo što mi je palo pod ruku i sišla u prizemlje. Nana kleči i stavlja veš u mašinu. Tiho sedam za sto, ali u poslednje vreme ona kao da ima radar za mene. Primećuje svaki pokret, dah i suzu bez obzira na to jesmo li u istoj sobi ili nismo. Pažljiva je ali zbunjena, saosećajna ali puna ohrabrenja. Kao da joj je životni cilj postao da me natera da uvidim dobre strane svojih susreta s Milerom Hartom, ali ne vidim ništa osim neminovne nesreće i ne osećam ništa osim patnje. Nikad neće biti nikog drugog.

Nijedan drugi muškarac neće izazvati takva osećanja, ni pored jednog se neću osećati zaštićeno, voljeno i sigurno.

Ironično je, zapravo. Celog života sam prezirala majku zato što me je napustila zarad života ispunjenog muškarcima, zadovoljstvima i poklonima. A onda se ispostavilo da je Miler Hart žigolo. On prodaje svoje telo, zarađuje tako što zadovoljava žene. Kad god je radio ono što *voli* i nežno me grlio, želeo je da izbriše mrlju od susreta s drugom ženom. Od toliko muškaraca koji su mogli da me tako općine, zašto baš on?

„Hoćeš li sa mnom u klub?“, pita nana obazrivo dok pokušavam da pojedem malo pahuljica.

„Neću, ostaću kod kuće.“ Guram kašiku u činiju i uzimam još jedan zalogaj. „Jesi li sinoć dobila na tomboli?“

Otpuhuje nekoliko puta, zatvara vrata mašine i sipa deterđžent. „Kako da ne! Prokletu gubljenje vremena.“

„Zašto onda ideš?“, pitam i polako mešam pahuljice.

„Zato što sam glavna ženska tamo.“ Namiguje mi i smeška se, a ja se u sebi molim da ne počne još jedan ohrabrujući govor. Moja molba ostaje neuslišena. „Godinama sam oplakivala smrt tvog dede, Olivija.“ Te reči me pogađaju, zaista nisam očekivala da će spomenuti deku. Sporije mešam pahuljice. „Izgubila sam životnog saputnika i isplakala sam more suza.“ Pokušava da objektivno predstavi stvari, ali pitam se misli li da sam jadna što toliko patim zbog muškarca koga sam tako kratko poznavala. „Mislila sam da se više nikad neću osećati kao ljudsko biće.“

„Sećam se“, odgovaram tiho. A sećam se i koliko je malo falilo da udvostručim naninu patnju. Još nije prebolela majčin nestanak kad se suočila s preuranjenom smrću voljenog Džima.

„Ali to se desilo.“ Ohrabrujuće klima glavom. „Trenutno ti se ne čini tako, ali videćeš da će život nastaviti da teče.“

Izlazi u hodnik, a ja ostajem da razmišljam o njenim rečima. Malo me je grizla savest što patim zbog nečega što malten nisam ni imala, a sad me grize još više zato što nana to upoređuje s muževljevom smrću ne bih li se osetila bolje.

Prepuštam se mislima, premotavam jedan susret za drugim, jedan poljubac za drugim, jednu reč za drugom. Moj isprani mozak kao da je rešio da me muči, ali sama sam kriva. Sama sam tražila. Beznađe poprima sasvim novo značenje.

Skočila sam jer mi je mobilni zapištao i vratio me iz misli u stvarnost u kojoj patnja ponovo izgleda veoma stvarno. Nisam raspoložena da pričam s bilo kime, a ponajmanje s čovekom zaslužnim za moje ranjeno srce, tako da sam brzo spustila kašiku u činiju i tupo se zagledala u ekran kad sam videla njegovo ime. Srce mi galopira. Obuzima me strava i pripijam leđa o naslon stolice kako bih se što više udaljila od telefona. Ne mogu da ustanem jer su mi se svi beskorisni mišići u telu ukočili. Ništa ne funkcioniše, osim mog prokletog sećanja koje me još više muči terajući me da ubrzano premotavam sve trenutke koje sam provela s Milerom Hartom. U očima mi se skupljaju suze očajanja. Nije pametno da otvorim tu poruku. Naravno da nije pametno otvoriti tu poruku. Međutim, trenutno nisam pametna. Ne otkako sam upoznala Milera Harta.

Podižem telefon i otvaram poruku.

Kako si? Miler Hart, cmok

Mrštim se i ponovo čitam poruku, pitajući se misli li da sam mu već oprostila. Miler Hart? Kako sam? Šta misli, kako sam? Skačem od sreće zato što sam besplatno dobila nekoliko rundi s Milerom Hartom, najozloglašnijim londonskim žigolom? Ne, nije bilo besplatno. Daleko od toga.

Vreme provedeno s tim čovekom i ono što sam tad doživela skupo će me koštati. Još nisam ni svarila šta se desilo. Um mi je zbrka zapetljanih znakova pitanja, ali moram sve da ih otpetljam i sredim ne bih li našla neki smisao u ovome. Dovoljno mi je teško što više nisam s jedinim muškarcem kome sam se potpuno prepustila. A pored patnje pokušavam da shvatim zašto i kako je došlo do toga.

Kako sam? „Jebeno haotično!“, vičem i stiskam taster „izbrisati“ sve dok me palac ne zaboli. Spopada me nesputani bes i bacam telefon u drugi deo kuhinje. Čak se i ne lecnem kad se raspadne na deliće od udarca o pločice. Teško dišem na stolici i jedva čujem užurbani bat koraka na stepenicama.

„Šta se desilo, za ime sveta?“ Nanin zapanjeni glas dopluta mi preko ramena, ali ne okrećem se da vidim preneraženi izraz koji joj sigurno muči ostarelo lice. „Olivija?“

Naglo ustajem. Stolica leti unazad, a zvuk grebanja drveta o drvo odjekuje po našoj staroj kuhinji. „Idem napolje.“ Ne pogledavši baku, brzo grabim hodnikom i grubo cimam jaknu i torbu s čiviluka.

„Olivija!“

Njeni koraci tutnje iza mene. Otvaram ulazna vrata i umalo ne obaram Džordža. „Dobro... Oh!“ Gleda kako jurim pored njega. Krajičkom oka vidim kako mu veselo lice prekriva izraz zaprepašćenja dok trčim niz prilaz.

Znam da izgledam kao da ne pripadam tu dok stojim na ulazu u teretanu. Očigledno je da sam kolebljiva i pomalo smušena. Sve sprave izgledaju kao svemirski brodovi sa stotinama tastera i poluga, a nemam blage veze kako da rukujem bilo kojom od njih. Jednočasovni uvodni trening prošle nedelje mi je skrenuo misli, ali podaci i uputstva isparili su

mi iz glave čim sam izašla iz ekskluzivnog fitnes centra. Prelazim pogledom po prostoriji i vrtim prsten. Vidim gomilu muškaraca i žena kako trče na trakama, mahnito voze bicikle i dižu tegove na velikim spravama. Svi izgledaju kao da znaju šta rade.

Ne bi li izgledalo kao da se uklapam u okruženje, odlazim do hladnjaka za vodu i ispijam čašu ledene vode. Gubim vreme na kolebanje jer bi trebalo da izbacim malo stresa i ljutnje iz sebe. U drugom delu prostorije vidim vreću za udaranje. Nema nikoga u prečniku od deset metara oko nje tako da odlučujem da pokušam s vrećom. Bar nema tastere i poluge.

Prilazim i uzimam rukavice koje vise na zidu. Guram šake u njih, trudeći se da izgledam profesionalno, kao da svakog jutra dolazim ovamo i počinjem dan tako što se znojim sat vremena. Pošto sam pričvrstila lepljive trake, blago sam gurnula vreću. Iznenadila sam se koliko je teška. Moj slabašni udarac jedva ju je pomerio. Izmahnula sam, udarila jače pa se namrštila kad se džinovska vreća samo blago zanjihala. Zaključivši da je sigurno puna kamenja, snažno zamahujem slabom rukom i zaista dajem sve od sebe. Pritom stenjem, a vreća se ovog puta znatno odmiče od mene. Kao da je nakratko zastala u vazduhu, a onda se zaljuljala nazad ka meni. Brzo. Uplašila sam se, naglo podigla pesnicu i ispružila ruku kako me ne bi oborila na pod. Strujni talasi proleću mi rukom od sudara rukavice i vreće, ali ona se ponovo udaljava od mene. Osmehujem se i blago širim noge, spremajući se za njen povratak, pa je ponovo snažno treskam i šaljem dalje od sebe.

Ruka me već boli i odjednom shvatam da imam rukavice na obe šake tako da ovog puta izmahujem levicom. Šire se osmehujem jer mi udaranje vreće prija. Znojim se, pomeram noge a ruke mi pronalaze ritam. Moji zadovoljni uzvici me

gone dalje, a vreća se pretvara u nešto više od obične sprave za vežbanje. Ubijam je od batina i uživam u svakom trenutku.

Ne znam koliko dugo sam to radila, ali kad sam konačno odustala kako bih načas razmislila, bila sam oblivena znojem, zglobovi su me boleli i isprekidano sam disala. Uhvatala sam vreću kako bi prestala da se ljulja pa se obazrivo osvrnula, pitajući se je li neko primetio moj ispad. Niko ne pilji u mene. Prošlo je potpuno neopaženo jer su svi usredsređeni na sopstvene naporne treninge. Osmehujem se u sebi pa uzimam čašu vode i peškir s obližnje police. Brišem mokro čelo dok izlazim iz ogromne prostorije, poletnog koraka. Prvi put posle dve nedelje spremna sam da se suočim s predstojećim danom.

Pijuckajući vodu, krećem prema svlačionicama. Čini mi se da sam iz sebe izbacila stres i patnju nagomilavane celog života. Kakva ironija. Ovaj osećaj oslobođenosti je nov i jedva odolevam nagonu da se vratim i udaram vreću još sat vremena, ali već postoji opasnost da ću zakasniti na posao, tako da nastavljam dalje. Možda ću se navući na ovo. Vratiću se sutra ujutru, možda čak i danas posle posla, i udaraću tu vreću sve dok iz glave ne izbacim Milera Harta i bol koji mi je naneo.

Prolazim pored niza staklenih vrata i zavirujem kroz svaka. Iza jednih desetak ljudi s čvrstim zadnjicama okreću pedale kao da im život zavisi od toga, iza drugih su žene izvijene u svakojake čudne položaje, iza trećih muškarci trče napred-nazad pa se bacaju na strunjače da rade mešovite serije sklekova i trbušnjaka. To mora da su vođeni treninzi o kojima mi je instruktor pričao. Možda ću probati neki. Ili sve.

Dok prolazim pored poslednjih vrata pre ženske svlačionice, nešto mi zapada za oko. Zaustavljam se i vraćam

nazad. Vidim vreću sličnu onoj koju sam malopre napadala. Njiše se s kuke na tavanici, ali ne vidim ko ju je pomerio. Namrštena, približavam se vratima i pogledom pratim vreću levo-desno. Tad se neko pojavljuje u vidokrugu, nagih grudi i bosih nogu, a ja ciknem i odskočim. Moje ionako ustutnjalo srce samo što nije eksplodiralo zbog dodatnog šoka koje je upravo doživelo. Čaša vode i peškir padaju na pod. Vrti mi se u glavi.

Na sebi ima bokserice, one koje je nosio kad je hteo da se opustim. Drhtim, ali to me ne sprečava da virim kroz staklo kako bih se uverila da ne haluciniram. Nije halucinacija. To je on, a njegovo mišićavo telo me opčinjava. Izgleda divlje dok mlati vreću kao da mu ona ugrožava život, kažnjava je moćnim udarcima i još snažnijim šutevima. Podiže atletske noge i izmahuje rukama, telo mu se gipko pomera dok skače i izbegava vreću kad god se ona zaljulja prema njemu. Izgleda kao profesionalac. Kao borac.

Ukočena sam dok gledam kako se Miler lako kreće oko vreće, pesnica obavijenih zavojima, udova koji iznova zadaju odmerene snažne udarce. Žmarci mi prolaze kičmom od zvuka njegovog stenjanja i udaraca. Koga li vidi pred sobom?

U glavi mi je kovitlac, pitanja se roje dok ćutke posmatram kako se uglađeni, lepo vaspitani čovek koji se uglavnom ponaša kao džentlmen pretvara u posednutog muškarca; sad vidim onaj kratki fitilj na koji me je upozorio. Uzmičem jer iznenada hvata vreću obema rukama i naslanja čelo na kožu. Telo mu se njiše u ritmu s vrećom. Leđa oblivena znojem ubrzano se podižu i spuštaju. Odjednom vidim kako istura mišićava ramena. A onda počinje da se okreće prema vratima. Kao na usporenom snimku. Pogled na njegove oznojene grudi dovoljan je da se ukopam u mestu. Polako podižem pogled do Milerovog profila. Zna da ga neko posmatra.

Izleće mi dah koji sam zadržavala i brzo jurim hodnikom pa ulećem u svlačionicu. Moje iscrpljeno srce moli za predah.

„Jesi li dobro?“

Pored tuš-kabine je jedna žena uvijena u peškir, s turbanom oko mokre kose. Blago razrogačeno me posmatra. „Jesam“, prodahtala sam, shvativši da sam se zalepila za vrata. Ne mogu da pocrvenim jer mi je lice već jarkocrveno i uzavrelo.

Zabrinuti pogled ustupa mesto osmehu i žena nastavlja svojim poslom, ostavivši me da pronađem svoj ormarić i izvadim stvari za tuširanje. Voda je prevruća. Potreban mi je led. Ali ni posle pet minuta petljanja, ne uspevam da je rashladim. Tako da se mirim s time, perem umršenu ozojenu kosu i sapunam ozojeno telo. Malopredašnja opuštenost tela i uma raspršila se čim sam ga videla i sad mi se slike ponovo vrte po glavi. Ima stotine teretana u Londonu. Zašto li sam izabrala baš ovu?

Nemam vremena da razmišljam niti da uživam u prijatnom učinku tople vode, koja mi sad masira mišiće umesto da raspaljuje ionako zagrejano telo. Moram na posao. Deset minuta mi je dovoljno da se izbrišem, osušim kosu i obučem. Izašla sam iz teretane oborene glave i povijenih ramena, očekujući da me poznati glas pozove ili da onaj dodir raspali večni plamen. Ali uspevam da se udaljim i požurim prema metrou. Iako su moje oči zadovoljne što su ponovo videle koliko je Miler Hart savršen, moj um nije.

DRUGO POGLAVLJE

Čim se u bistrou razišla gužva posle ručka, Silvija se ustremila na mene kao vučica. „Kaži mi“, rekla je i sela na kauč pored mene.

„Nemam šta da kažem.“

„Ma daj, Livi! Celog jutra si izgledala kao buldog koji žvaće osu.“

Pogledam koleginicu krajičkom oka i vidim da je nestrpljivo skupila jarkoružičaste usne. „Kako sam izgledala?“

„Zgađeno si se mrštila.“

„Poslao mi je poruku“, promrmljala sam. Neću joj reći ostatak. „Pitao je kako sam.“

Podsmeva se, uzima moju limenku koka-kole i glasno srkne. „Oholi kreten.“

Skačem bez razmišljanja. „Nije kreten!“, uzvikujem, pa odmah zaćutim. Zbog njenog znalačkog pogleda ponovo sedam. „Nije kreten i nije uobražen“, odgovaram mirno. On je pun ljubavi, obziran i pažljiv... kad nije oholi kreten... ili najozloglašeniiji londonski žigolo. Uzdišem i obaram glavu. Dovoljno je loše što sam imala posla s jednom kurvom. Ali s dve? Pa, bogovi su zaista nerazumni.

Ona pruža ruku i stiska mi koleno. „Nadam se da ga nisi udostojila odgovora.“

„Ne bih mogla čak i da sam htela. A nisam htela“, odgovaram i ustajem.

„Zašto?“

„Polomio mi se mobilni.“ Ustajem bez daljeg objašnjenja i ostavljam je namrštenu na kauču.

Rekla sam joj da sam raskinula s Milerom zbog druge žene. Tako je jednostavnije. Istina se ne može izgovoriti.

U kuhinji zatičem Dela i Pola kako se smeju kao hijene, obojica s opasnim nožem u jednoj ruci i krastavcem u drugoj. „Šta je tako smešno?“, pitam. Odmah prestaju da se cerekaju. Licem im prelazi sažaljiv izraz pri pogledu na moje krhko telo i očito stanje duha. Čutke stojim kako bi došli do jedinog mogućeg zaključka: i dalje izgledam napaćeno.

Del se prvi pribira, uperi nož u mene i na silu se osmehne. „Livi može da sudi. Biće poštena.“

„Šta da sudim?“, pitam, odmičući se od oštrice.

Pol cokne, spusti Delovu ruku i osmehne mi se. „Takmičimo se u sečenju krastavca. Tvoj blesavi šef misli da me može pobediti.“

Nehotice se nasmejem. Obojica zapanjeno poskoče. Videla sam kako Pol seče krastavce ili sam bar pokušala da vidim. Ruka mu se tad načas pretvara u pokretnu mrlju dok od krastavca ne ostanu savršene kriške. „Srećno!“

Del mi vedro uzvraća osmeh. „Nije mi potrebna sreća, Livi srce.“ Širi noge i spušta krastavac na dasku za sečenje. „Kaži kad.“

Pol prevrće očima i odmiče se, što je pametno s obzirom na to da Del drži nož. „Možeš li da meriš vreme?“, pita i dodaje mi štopericu.

„Radite li ovo često?“, uzimam štopericu i nameštam je.

„Da“, odgovara Del, usredsređen na krastavac. „Pobedio me je s paprikom, lukom i zelenom salatom, ali krastavac je moj.“

„Sad!“, uzvikne Pol. Odmah uključujem štopericu. Del se munjevito i divljački obrušava na siroti krastavac.

„Gotovo!“, drekne zadihano i pogleda me. Oblio ga je znoj. „Koliko?“

Spuštam pogled. „Deset sekundi.“

„Ha!“ Skače i Pol mu odmah oduzima nož. „Nadmaši to, gospodine glavni kuvaru!“

„Mačji kašalj“, odgovara Pol, staje ispred daske za sečenje, sklanja isečeni krastavac i spušta svoj. „Kaži kad.“

Brzo podešavam štopericu, taman na vreme za Delov uzvik: „Sad!“

Kao što sam i znala da će uraditi, Pol fino i odmereno secka krastavac za razliku od Delovog teškog masakra. „Gotovo“, objavljuje mirno, nimalo zadihan ni oznojen, što je čudno s obzirom na njegovu težinu.

Spuštam pogled na štopericu i smeškam se u sebi. „Šest sekundi.“

„Nosite se!“, uzviknu Del. Maršira do mene i otima mi štopericu. „Sigurno si nešto petljala.“

„Nisam!“ Iskreno prasnem u smeh. „Uostalom, Pol je seckao, a ti si klao.“

Del zine. Pol prasne u smeh i ljupko mi namigne. „Dakle, sad imam papriku, luk, zelenu salatu i krastavac.“ Uzima marker i štriklira sliku krastavca na zidu.

„Sranje“, zagunđa Del. „Leteo bi odavde da nije hrskavog sendviča s tunjevinom, druškane.“ Njegovo durenje samo nas još više zasmeyava te se kikoćemo dok šef maršira iz kuhinje. „Počistite to!“, dovikuje nam.

„Dečaci“, kažem zamišljeno.

Pol mi se osmehuje s naklonošću. „Lepo je videti malo duha, draga.“ Trlja mi ruku, ne praveći veliku dramu od toga, pa odlazi da promeša nešto u tiganju na šporetu. Dok gledam kako veselo zvižduće, shvatam da je bes koji je ključao u meni potpuno uminuo. Diverzija. Potrebno mi je nešto da mi skrene pažnju.

Poslepodne se razvlači u nedogled, što nije dobar nagoveštaj večeri. Pol i ja ostajemo da zaključamo pošto je Silvija ranije izašla kako bi zauzela mesto u prednjem redu u omiljenom klubu jer večeras svira njen najdraži bend. Dobrih pola sata me je gnjavila i nagovarala da idem s njom, ali koliko sam čula to je hevi metal grupa, a dovoljno mi bubnji u glavi i bez toga.

Pol mi još jednom prijateljski protrlja rame. Debeljku je očigledno neprijatno u društvu osetljivih žena. Potom odlazi prema metrou, a ja se okrećem u drugom pravcu.

„Malecka!“ Čujem Gregorijev zabrinuti uzvik iza sebe. Trči prema meni u vojničkim pantalonama i majici, sav blatnjav i prljav.

„Čao.“ Potiskujem nagon da se sklopčam kako bih izbegla još jedan motivacioni govor.

Stiže me i zajedno krećemo prema autobuskoj stanici. „Zvao sam te sto puta, Livi“, kaže. Zabrinut je, ali i iznerviran.

„Mobilni mi je crkao.“

„Kako?“

„Nije važno. Jesi li dobro?“

„Nisam.“ Mršti se. „Brinem za tebe.“

„Ne brini“, mrmljam, ne otkrivajući ništa. Kao i Silvija, ni Gregori ne zna ništa o žigolima i hotelskim sobama. Nema ni potrebe da sazna. Moj najbolji prijatelj ionako dovoljno

mrzi Milera. Zaista nema potrebe da mu pružim još municije. „Dobro sam.“

„Kitoljubac!“ , promrsi.

Ne udovoljavam mu, već menjam temu. „Jesi li se čuo s Benom?“

Gregori otegnuto i umorno uzdiše. „Nakratko. Prihvatio je jedan od mojih poziva samo kako bi mi rekao da ga se klonim. Plaši se tvog kitoljupca i kafomrscu kao crnog đavola.“

„Pa, ko je kriv za to? Rekao si da mi se ništa neće desiti te večeri, ali otperjao si s Bendžaminom kad si mi bio potreban.“

„Znam“, mrmlja. „Nisam razmišljao, jelda?“

„Nisi“, potvrđujem iako se u sebi prekorevam što sam tako drska.

„I sad se Ben potpuno povukao od mene“, dodaje.

Na njegovom licu vidim povređenost koja mi se ne sviđa. On se zaljubio u čoveka koji glumi da je nešto što nije... pomalo kao Miler. Ili se pretvarao sve vreme dok je bio sa mnom? „Potpuno?“, pitam. „Ne čujete se?“

Gregori duboko uzdiše. „Te subote je odveo jednu ženu kući i to mi je rekao s velikim zadovoljstvom.“

„Oh“, produhtala sam. „To mi nisi rekao.“

Sleže ramenima kao da nije važno. „Malo mi je povredio sujetu“, odgovara i okreće usiljeno ravnodušno lice prema meni. „Blago si crvena.“

I dalje? „Jutros sam bila u teretani.“ Podižem ruku na čelo. Ceo dan sam vruća.

„Stvarno?“, zvuči iznenađeno. „To je sjajno. Šta si radila?“ Pleše na pločniku. „Aerobik? Malo joge?“ Naginjse se u veoma sramotni položaj i kezi mi se odozdo. „Pas koji gleda nadole?“

Nehotice mu uzvraćam osmeh i ispravljam ga. „Izudarala sam vreću s kamenjem.“

„S kamenjem?“, smeje se. „Trebalo bi da znaš da su te kožne vreće napunjene peskom.“

„Na dodir je kao kamenje“, promrmljala sam, spustila pogled na zglobove i ugledala red crvenih žuljeva na svakom.

„Sranje!“ Gregori mi grabi ruke. „*Stvarno* si jako udarala. Osećaš li se bolje zbog toga?“

„Da“, priznajem. „U svakom slučaju, ne dozvoli Benu da te zeza.“

Zagrcne se od smeha. „Olivija, oprostićeš mi ako se ne obazirem na tvoj savet. Šta je s tobom? Jesi li se čula s onim drkadžijom koji mrzi kafu?“

Odolevam nagonu da branim Milera ili da ispričam za poruku ili scenu u teretani. Ništa neću time postići osim što će mi pridikovati. „Nisam“, lažem. „Telefon mi je pokvaren, tako da niko ne može da me zove.“ To me odjednom oduševljava i nesumnjivo je dobro što Miler neće moći ponovo da mi piše. „Stigli smo.“ Pokazujem na autobusku stanicu.

Gregori se naginje da me poljubi u čelo. Saosećajno me gleda. „Idem na večeru kod roditelja. Hoćeš li sa mnom?“

„Ne, hvala.“ Gregorijevi roditelji su divni, ali učestvovanje u razgovoru iziskuje naprezanje moždanih vijuga, a trenutno su mi ionako prenapete.

„Onda sutra?“, pita molećivo. „Molim te, hajde da radimo nešto sutra.“

„Važi, sutra.“ Smoći ću snage za normalan razgovor sutra, pod uslovom da je tema Gregorijev dijabolični ljubavni život, a ne moj.

Njegov radosni osmeh je zarazan. „Vidimo se kasnije, malecka“, razbarušio mi je kosu i otrčao, ostavivši me da

čekam autobus. I u tom trenutku kao da su bogovi videli moje tmurno raspoloženje i izlili nebesa na mene.

„Šta?“, uzvikujem, skidam jaknu i prebacujem je preko glave. Naravno, baš moja stanica nema zaklon. I povrh svega, svi ostali koji čekaju autobus imaju kišobrane i gledaju me kao da sam glupača. I *jesam* glupača – i to ne samo zato što ne nosim kišobran. „Sranje!“, psujem i pogledom tražim neki ulaz, bilo kakav zaklon od pljuska.

Pravim krug, pogrbljena ispod jakne, ali ne nalazim nika-kvo sklonište. Dubok, poražen uzdah beži mi s usana dok bes-pomoćno stojim na pljusku. Dan ne može biti gori od ovoga.

Ispostavlja se da sam pogrešila. Odjednom ne osećam kišu što mi tuče po telu. Glasno dobovanje po pločniku utih-nulo je i ostavilo mi sluh zasićen rečima. Njegovim rečima.

Crni mercedes usporava i zaustavlja se ispred stanice – Milerov mercedes. Vođena instinktom, jer znam da neće hteti da pokisne, okrećem se i trčim niz ulicu. Haos london-skog špica obrušava se na moja haotična čula.

„Livi!“ Zbog pljuska mu jedva čujem glas u daljini. „Livi, čekaj!“

Moram da se zaustavim na raskrsnici jer vozila jure kroz zeleno svetlo. Čekam zajedno s brojnim pešacima, koji svi odreda imaju kišobrane. Mrštim se jer svi skaču unazad, ali prekasno shvatam zbog čega. Ogroman kamion je protutnjao pravo kroz baru pored ivičnjaka i okupao me ledenom vodom.

„Ne!“ Ispuštam jaknu od šoka. „Sranje!“ Pali se zeleno i svi počinju da prelaze ulicu dok ja stojim kao udavljeni pacov na pločniku, drhteći i s očima punim suza.

„Livi.“ Milerov glas je tih, ali ne znam da li zato što je daleko ili zato što ga kiša nadjačava. Njegov topli dodir na mojoj mokroj ruci govori mi da je posredi ovo drugo. Čudi

me što se odvažio da izađe iz automobila s obzirom na to da će mu skupo odelo pokisnuti.

Otresam mu ruku. „Ostavi me.“ Saginjem se da podignem natopljenu jaknu sa zemlje, boreći se protiv rastuće knedle u grlu i poznatih varnica koje je njegov dodir izazvao na mojoj hladnoj mokroj koži.

„Olivija.“

„Odakle znaš Vilijama Andersona?“, bubnem i okrećem se prema njemu. Suv je ispod ogromnog golferskog kišobrana. Trebalo je da znam. I sama sam se iznenadila tim pitanjem, a očigledno je i Miler, pošto je neznatno ustuknuo. Trebalo bi da postavim brojna pitanja, ali moj mozak se usredsredio baš na to.

„Nije važno.“ Neće da govori o tome, a to me tera da budem još upornija.

„Ne bih rekla“, promrsim. Znao je. Sve vreme je znao. Jeste da sam rekla samo Vilijamovo ime kad sam mu se poverila i ispričala sve o majci, ali znao je tačno o kome govorim. A sad sam sigurna da je baš *to* najvećim delom izazvalo njegovu burnu reakciju i zaprepašćenje.

Sigurno vidi nepopustljivu rešenost na mom licu jer njegov ravnodušni izraz ustupa mesto mrštenju. „Znaš Andersona, a znaš i mene“, stiska vilicu. Hoće da kaže kako znam čime se bave. „S godinama su nam se putevi ukrštali.“

Po ogorčenosti koja u talasima izbija iz njega, brzo zaključujem nešto. „On te ne voli.“

„Ni ja njega ne volim.“

„Zašto?“

„Zato što gura nos gde ne treba.“

Nasmejem se u sebi jer se slažem s time. Obaram pogled na kišne kapi što tuku po trotoaru. Milerova potvrda samo pojačava moju zebnju. Obmanjivaću se ako i na trenutak

pomislim da će se Vilijam vratiti tamo odakle je ispuzao pre nego što otkrije kako sam upoznala Milera. Naučila sam mnogo toga o Vilijamu Andersonu, a to uključuje i njegovu potrebu da zna *sve*. Ne želim da polažem račune bilo kome, a ponajmanje majčinom bivšem makrou. Uostalom, nisam dužna da mu objašnjavam bilo šta.

Prenem se iz zabrinutih misli kad mi se Milerove smeđe zumbane cipele pojave u vidokrugu. „Kako si, Olivija?“

Odbijam da ga pogledam. Njegovo pitanje mi ponovo raspiruje gnev. „Šta misliš, Milere?“

„Ne znam. Zato sam i pokušavao da stupim u vezu s tobom.“

„Nemaš nikakvu predstavu?“, iznenađeno ga pogledam. Crte lica su mu toliko savršene da me maltene boli da ga gledam, pa odmah obaram pogled, kao da ga nikad neću zaboraviti ako ga predugo gledam.

Prekasno.

„Imam neku ideju“, promrmlja. „Rekao sam ti da me prihvatiš onakvog kakav jesam, Livi.“

„Ali nisam znala šta si“, promrsim. Gledam kišne kapi koje mi skakuću oko nogu, besna što je upotrebio tako jadan izgovor. „Prihvatila sam jedino tvoje uštogljene manire i činjenicu da si drugačiji zbog opsednutosti da sve bude mučno savršeno. To je đavolski iritantno, ali prihvatila sam tu osobinu pa čak je i zavolela.“ Trebalo je da upotrebim drugu reč – simpatično, šarmantno, ljupko – a ne zavolela.

„Nisam toliko loš“, buni se mlako.

„Jesi!“ Sad sam ga pogledala. Izraz mu je ozbiljan. Ništa novo. „Pogledaj!“ Prstom pokazujem na njegovo telo u suvom odelu. „Stojiš tu s kišobranom ispod koga može da stane pola Londona, da ti savršena frizura i skupo odelo ne bi pokisli.“

Izgleda pomalo nadureno dok spušta pogled niz odelo pa ga polako podiže prema meni. A onda baca kišobran na pločnik. Odmah kisne, pramenovi kose padaju mu na lice, voda mu curi niz obraze a skupo odelo se lepi za njega. „Zadovoljna?“

„Misliš li da ćeš se iskupiti ako malo pokisneš? Zarađuješ tako što tucaš žene, Milere! A i mene si kresnuo! Pretvorio si me u jednu od njih!“ Zateturala sam se jer mi se zavrtelo u glavi od besa i flešbekova na ono što smo radili u hotelskoj sobi.

Voda što mu se sliva niz lice presijava se. „Nema potrebe da budeš tako vulgarna, Olivija.“

Ustuknula sam, očajnički pokušavajući da se priblerem. „Jebite se i ti i tvoji uvrnuti moralni nazori!“, vičem. Mileru se brada kruti. „Jesi li zaboravio šta sam ti ispričala?“

„Kako bih mogao da zaboravim?“ Svako drugi bi pomislilo da mu je lice potpuno ravnodušno, ali vidim da mu obraz igra i ljutnju u očima – očima koje sad umem da čitam. Rekla bih da je u pravu, da je zaista emotivno nedostupan, ali s njim sam iskusila osećanja – neverovatna osećanja – i sad se osećam samo prevarenom.

Sklanjam mokru kosu s lica. „Kad sam ti poverila svoju prošlost, nisi se zaprepastio zato što sam to radila, niti zbog moje majke. Zapanjio si se zato što sam opisala tvoj život, piće i bogataše, prihvatanje poklona i novca. I zato što poznaješ Vilijama Andersona.“ Izuzetno dobro vladam osećanjima. Samo želim da urlam na njega, a možda ću to i učiniti ako mi uskoro ne kaže nešto. Trebalo je to ranije da kažem. Nije trebalo da ga namamim da me kresne ili da se stavim na mesto onih žena kako bih dokazala nešto – nešto što i dalje ne shvatam. Ljutnja tera čoveka da pravi gluposti, a bila sam ljuta. „Zašto si me pozvao na večeru?“

„Nisam znao šta drugo da uradim.“

„*Ne možeš* ništa da uradiš.“

„Zašto si onda došla?“

Njegovo otvoreno pitanje izbacuje me iz ravnoteže. „Zato što sam bila ljuta na tebe! Ne znači da je u redu to što radiš samo zato što imaš luksuzni automobil, klub i raskošne stvari!“, povikala sam. „Zato što si me naterao da se zaljubim u čoveka kakav nisi!“ Smrzavam se, ali telo mi se ne tresе od hladnoće, već od ključalog besa.

„Ti si moja navika, Olivija Tejlor“, govori bezosećajno. „Pripadaš mi.“

„Pripadam ti?“

„Da.“ Korakne prema meni, nateravši me da ustuknem kako bi razdaljina među nama ostala bar iole bezbedna. To je ambiciozan poduhvat kad god je on u blizini.

„Mora da si pogrešio.“ Isturam bradu i zaista se trudim da mi glas zvuči ravno. „Miler Hart koga poznajem ceni svoje stvari.“

„Nemoj!“ Uzima me za ruku, ali istržem je.

„Hteo si da i dalje vodiš svoj tajni život i tucaš jednu ženu za drugom, ali da ti budem dostupna za kresanje kad se vratiš kući.“ U sebi se ispravljam. On je to nazvao izbacivanjem stresa, ali može da ga zove kako god hoće. Suština ostaje ista.

Odlučnim pogledom me prikiva za mesto. „Nikad te nisam tucao, Livi. Samo sam te obožavao.“ Zakorači prema meni. „Uvek sam vodio ljubav s tobom.“

Otegnuto udišem da se smirim. „Nisi vodio ljubav sa mnom u onoj hotelskoj sobi.“

Načas zatvara oči i onda ih otvara. Uzrujanost se izliva iz njih. „Nisam znao šta radim.“

„Radio si ono što Miler Hart radi najbolje“, promrsila sam, mrzeći otrov u svom glasu i blagu zgranutost koja je

prešla tim licem zbog mojih reči. Mnoge žene možda misle da je to ono što najozloglašeniји londonski žigolo najbolje radi, ali znam da nije tako. A duboko u sebi i on zna.

Načas mu neizgovorene reči poigravaju u pogledu. Tad shvatam nešto. „Misliš da sam licemerna, zar ne?“

„Ne.“ Odmahuje glavom, blago... neuverljivo. „Prihvatam ono što si radila kad si pobegla i davala se...“ Zaćuti. Ne može da završi. „Prihvatam zašto si to radila. Mrzim to. Zbog toga još više mrzim Andersona. Ali prihvatam to. Prihvatam *tebe*.“

Sramota me izjeda i načas gubim rešenost. On me prihvata. A ako ćitam između redova, mislim da želi da i ja njega prihvatim. *Prihvati me onakvog kakav jesam, Olivija.*

Ne bi trebalo. *Ne mogu.*

Prolazi ćitava večnost dok u sebi navodim sve razloge zašto bi trebalo da odem. Pogledam ga u oći i koristim njegove reći. „Ne želim da te druge žene probaju.“

Telo mu klone i poraženo uzdiše. „Nije tako jednostavno da bih mogao tek tako da dam otkaz.“

Te reći pogaćaju me kao metak u glavu. Pošto nije ostalo ništa više da se kaže, okrećem se i odlazim, ostavivši Milera Harta, koji i dalje izgleda savršeno uprkos pljusku.

TREĆE POGLAVLJE

Nedelja mučno sporo prolazi. Radim u bistrou i izbegavam Gregorija. Ne odlazim u teretanu. Želim da idem, ali ne smem da se izložim opasnosti da vidim Milera. Kad god mi se učini da sam malo napredovala, on kao da to nasluti i pojavi se niotkuda – uglavnom u mojim snovima, a nekad i u stvarnosti – da bi me vratio na početak.

Nana ulazi u dnevnu sobu. Nekoliko trenutaka briše prašinu s obližnje police pa mi otima daljinski iz ruke. „Hej, gledala sam to!“ Nisam gledala, a nanu bi bolelo uvo čak i da sam bila zaokupljena dokumentarcem o velikim ljiljcima.

„Ćuti i pomози mi da odlučim.“ Baca daljinski na kauč pored mene pa trči u hodnik. Brzo se vraća s dve haljine na vešalicama. „Ne mogu da odlučim“, kaže i naslanja jednu na telo. Plava je s velikim jarkožutim cvetovima. „Ovu?“ Zamenjuje je zelenom haljinom. „Ili ovu?“

Ispravljам se i prelazim pogledom po obema. „Obe mi se sviđaju.“

Prevrće plavim očima. „Mного si mi pomogla.“

„Kuda ćeš?“

„Idem na ples s Džordžom u petak.“

Osmehujem se. „Hoćeš li biti glavna u balskoj dvorani?“

„Uf!“ Odmahuje glavom i zapleše, izmamivši mi širi osmeh. „Olivija, tvoja baka je glavna u svemu što radi.“

„Istina“, priznajem i ponovo gledam haljine. „Plavu.“

Osmeh koji joj je ozario lice odagnao je malo hladnoće koja me danima opseda i ogrejao mi srce. „I ja tako mislim.“ Baca zelenu haljinu u stranu i naslanja omiljenu na sebe. „Savršena je za plesanje.“

„Je li to neko takmičenje?“

„Zvanično nije.“

„Hoćeš reći da je to samo ples?“

„O, Olivija, nikad nije *samo* ples.“ Zavrtela se i potapšala sedu kosu ošišanu na paž. „Samo me zovi Džindžer.“

Kikoćem se. „A Džordž je tvoj Fred?“

Ogorčeno uzdiše. „Mukica, trudi se, ali taj čovek ima dve leve noge.“

„Budi blaža prema njemu. Siroti čovek je u kasnim sedamdesetim!“

„Ni ja nisam mlada kao rosa, ali i dalje opako mešam i vrckam.“

Naborala sam čelo. „Šta radiš?“

Savija noge da se spusti u polučučanj pa istura kukove. „Mešam“, rekla je i zavrtela kukovima, „i vrckam.“

„Nano!“ Smejem se dok gledam kako naizmenično istura kukove pa ih vrti. Vešto ubrzava, a ja se zacenjujem i držim za stomak koji me je zboleo. „Prestani!“

„Možda se prijavim za audiciju za Bijonsin novi spot. Misliš li da bih bila glavna?“, namiguje mi, seda pored mene i grli me. Savlađujem smeh i uzdišem joj na grudima, uživajući u njenom čvrstom zagrljaju. „Ništa me ne usrećuje više nego kad vidim kako te lepe oči sijaju od smeha, mila moja devojčice.“

Moja razgaljenost čili, nadvladava je zahvalnost ovoj čudesnoj starici koju imam sreće da zovem svojom bakom. Neumorno se trudila da ispuni zjapeću prazninu koju je moja majka ostavila i donekle je uspela u tome. A sad primenjuje istu taktiku zbog odsustva druge osobe iz mog života. „Hvala“, prošaputala sam.

„Na čemu?“

Sležem ramenima. „Na tome što si takva.“

„Radoznala matorka?“

„Nikad to nisam stvarno mislila.“

„Jesi.“ Smeje se i podiže me s grudi. Obuhvata mi obraze naboranim rukama i ljubi ih mekim usnama. „Moja lepa, lepa devojčica. Pročeprkaj malo po sebi da nađeš drskost, Olivija. Ne mnogo, već samo malkice. Dobro će ti doći.“

Uglovi usana mi se spuštaju. Kad je rekla „ne mnogo“, mislila je na moju majku.

„Draga curo, zgrabi život za jaja i zavrni ih.“

Obe prasnemo u smeh. Ruši se na naslon i povlači me sa sobom. „Pokušaću.“

„I kad smo kod toga, zavrni jaja i svim mamlazima na koje naletiš“, nije otvoreno rekla, ali znam o kome priča. Na koga bi pa drugog mislila?

Fiksni telefon je zazvonio, trgavši nas.

„Ja ću“, kažem, brzo je ljubim u obraz i izlazim u pred-soblje, gde bežični telefon stoji na bazi na starinskom telefonskom stolu. Tužno je što su mi oči zaiskrile kad sam na ekranu videla broj bistroa i ponadala se da znam zašto me zovu. „Dele!“, javljam se preterano veselo.

„Ćao, Livi.“ Lepo je čuti njegov jak kokni naglasak. „Pokušao sam da te dobijem na mobilni, ali isključen je.“

„Da, polomljen je.“ Moram što pre da kupim novi mobilni, ali uživam u osamljenosti koju mi pruža činjenica da *nemam* telefon.

„O, dobro. Slušaj, znam da ne voliš da radiš uveče...“

„Hoću!“, prekidam ga i brzo se penjem stepenicama. *Skretanje pažnje, skretanje pažnje, skretanje pažnje.*

„Stvarno?“

„Hoćeš li da konobarišem?“ Upadam u kupatilo, tužno uzbuđena zbog prilike da izbegnem opasnost od novog psihičkog mučenja pošto je nana završila s izmotavanjem za danas.

„Da, u *Paviljonu*. Proklete agencije su tako nepouzdana.“

„Nema fr...“ Začutila sam usred rečenice i naslonila se na vrata kupatila, odjednom se setivši nečega što bi moglo da mi pomrsi konce. „Mogu li da pitam kakav je to događaj?“

Znam da se Del mršti. „Ovaj, da, godišnja gala večera za gomilu sudija i advokata.“

Opuštam se. Miler nije ni sudija ni advokat.

„Trebalo da obučem nešto crno?“

„Da.“ Zvuči zbunjeno. „Tačno u sedam.“

„Super. Vidimo se tamo.“ Prekidam vezu i uskačem pod tuš.

Žurno prolazim kroz ulaz za osoblje *Paviljona* i odmah zatičem Dela i Silviju kako toče šampanjac. „Stigla sam!“ Skidam teksas jaknu i bacam torbu. „Šta da radim?“

Del se osmehuje pa pogleda Silviju. Bez reči su se složili da sam neuobičajeno vesela. „Završi točenje, šećeru“, odgovara, pruža mi bocu pa nas ostavlja da završimo.

„Jesi li dobro?“, pitam Silviju i pristupam točenju.

Crna kosa ošišana na paž joj leti dok odmahuje glavom, smeškajući se. „Izgledaš... razdragano.“

Ne obazirem se na njeno zapažanje jer ne želim da skinem osmeh s lica. „Život ide dalje“, odgovaram brzo pa menjam temu. „Koliko ćemo otmenih ljudi večeras napojiti i nahraniti?“

„Okolo tri stotine. Prijem je od osam do devet. Tad će preći u balsku dvoranu da večeraju. Ponovo ćemo nastupiti oko deset kad završe i orkestar zasniva.“ Spušta praznu šampanjsku bocu. „Gotovo. Hajdemo.“

Uprkos oduševljenju što radom sebi skrećem pažnju, večeras nisam opuštena. Probijam se između ljudi, služim kanapee i šampanjac, ali neprijatno mi je. To mi se ne sviđa.

Kad je šef sale objavio da je večera poslužena, prostorija se brzo ispraznila. Ostalo je na stotine salveta po raskošnom mermernom podu. Jeste da su zvanice iz pravničkog sveta, ali napravile su veliko đubrište u ovoj prelepoj dvorani. Ostavljam poslužavnik i idem po dvorani, skupljajući smeće u crnu kesu. Nalazim čak i ostatke kanapea.

„Je li sve u redu tamo, Livi?“, pita Del s vrata.

„Naravno. Baš su neuredni“, odgovaram i vezujem punu kesu. „Mogu li do toaleta?“

Smeje se i odmahuje glavom. „Šta bi radila kad bih odgovorio 'ne'?“

To pitanje me zbunjuje. „Zar ćeš reći 'ne'?“

„Bog s tobom. Idi u prokleti toalet, ženo!“ Šef se vraća u kuhinju, a ja polazim u potragu za toaletom.

Penjem se stepenicama, prateći znake. Završavam u dugačkom hodniku i divim se slikama s obe strane. Na svima su kraljevi i kraljice, a prvi je Henri VIII. Zaustavljam se da pogledam debeljuškastog sredovečnog muškarca i glupavo se pitam šta li je zaposelo žene da bi se odvažile na vezu s njim.

„On nije Miler Hart, zar ne?“

Brzo se okrećem i pred sobom vidim Milerovu „poslovnu saradnicu“. Kejsi. Šta li će ona ovde, dođavola? Zamišljeno gleda u sliku, ruku prekrštenih na grudima prelepe srebrne haljine, blistave crne kose rasute po ramenima.